

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6MCdo/14/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011899971
Dátum vydania rozhodnutia:	10.10.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011899971.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej FOREST-EAST-WEST /FEW/, spol. s r.o., so sídlom v Lysej pod Makytou, 133, IČO: 31 570 071, proti povinnej DREVOSLUŽBY, spol. s r.o., naposledy so sídlom v Púchove, časť Vieska Bezdedov, IČO: 31 587 607, o vymoženie 243,81 EUR s prísl., vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 1 Er 2057/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica z 15. decembra 2010 č. k. 1 Er 2057/2004-17 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 28. februára 2011 sp. zn. 19 CoE 105/2011 takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica z 15. decembra 2010 č. k. 1 Er 2057/2004-17 vo výroku o trovách exekúcie a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 28. februára 2011 sp. zn. 19 CoE 105/2011 z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „exekučný súd“) uznesením z 15. decembra 2010 č. k. 1 Er 2057/2004-17 vyhlásil za neprípustnú exekúciu, vedenú na vymoženie pohľadávky oprávnenej, a zastavil ju. Zároveň rozhodol, že súdnemu exekútorovi JUDr. Jozefovi Kaduchovi nepriznáva náhrada trov exekúcie. Neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie odôvodnil ustanovením § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) majúci za to, že je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Zistil totiž, že povinná bola vymazaná z obchodného registra bez právneho nástupcu, čím stratila spôsobilosť byť účastníčkou exekučného konania, pričom nedostatok tejto procesnej podmienky exekučného konania je neodstrániteľný. Výrok o nepriznaní náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi odôvodnil tým, že povinnosť zaplatiť náhradu týchto trov nebolo možné uložiť oprávnenej, pretože nebola daná jej procesná zodpovednosť (zavinenie) za zastavenie exekúcie v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie nemohla predpokladať, že povinná bude po viac ako piatich rokoch vymazaná z obchodného registra. Uviedol tiež, že oprávnenej nebolo možné uložiť povinnosť na náhradu trov exekúcie ani podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože exekúcia nebola zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku (t. j. z dôvodu, že

majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie).

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“), konajúci o odvolaní súdneho exekútora proti výroku o trovách exekúcie, uznesením z 28. februára 2011 sp. zn. 19 CoE 105/2011 potvrdil napadnutý výrok uznesenia exekučného súdu. Rozhodol tak podľa § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) majú za to, že odvolaním napadnutá časť uznesenia exekučného súdu o trovách exekúcie je správna. Rovnako ako exekučný súd dospel k záveru, že zánikom povinnej bez právneho nástupcu zanikla jej spôsobilosť byť účastníčkou konania, preto bolo potrebné vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a zastaviť ju podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Stotožnil sa aj so záverom exekučného súdu, že oprávnenej nebolo možné uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie podľa § 203 Exekučného poriadku, pretože nezavinila zastavenie exekúcie.

Proti uzneseniam exekučného súdu a odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolaťel“) mimoriadne dovolanie. Uviedol, že tak robí na podnet súdneho exekútora, pretože napadnutými rozhodnutiami bol porušený zákon, pričom ochranu práv a zákonom chránených záujmov tohto účastníka konania nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Navrhol napadnuté uznesenia vo výroku, ktorým súdnemu exekútorovi nebola priznaná náhrada trov exekúcie, zrušiť a vec vrátiť exekučnému súdu na ďalšie konanie. Mimoriadny opravný prostriedok odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. tvrdiac, že súdy vec nesprávne posúdili po právnej stránke. Uviedol, že povinná zanikla bez právneho nástupcu a bez likvidácie, preto exekúcia mala byť s použitím analógie (keďže Exekučný poriadok neupravuje zastavenie exekúcie z dôvodu zániku povinného subjektu) zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, t. j. z dôvodu, že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Následne malo byť o trovách exekúcie rozhodnuté podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, to znamená, že oprávnenej mala byť uložená povinnosť zaplatiť ich náhradu súdnemu exekútorovi.

Súdny exekútor vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu so závermi generálneho prokurátora súhlasil a navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie.

Oprávnená sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd príslušný rozhodnúť o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky (§ 10a ods. 3 O. s. p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na tento opravný prostriedok (§ 243g O. s. p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania, keďže mimoriadnym dovolaním je napadnuté uznesenie (§ 243a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že mimoriadnym dovolaním napadnuté rozhodnutia súdov treba zrušiť, pretože nie sú správne.

Podľa § 243f ods. 1 O. s. p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e O. s. p., ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatorne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1, druhá veta O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Plniac si vyššie uvedené povinnosti dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou, či konanie súdov v preskúmvanej právnej veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka

pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Preskúmaním veci nezistil, že by konanie súdov bolo takouto vadou postihnuté. Takouto vadou konania napokon neodôvodňoval svoj mimoriadny opravný prostriedok ani dovolateľ.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O. s. p. dovolací súd rovnako z úradnej moci skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O vadu tejto povahy ide najmä vtedy, keď súd skutkové závery, z ktorých vyvodil svoje právne závery, založil na výsledkoch dokazovania, ktoré nebolo vykonané v súlade so zákonnými ustanoveniami upravujúcimi spôsob vykonania dokazovania určitým dôkazným prostriedkom alebo že jeho skutkové závery sú v rozpore s tým, čo vyšlo za konania najavo. Dospel k záveru, že v konaní na súdoch oboch nižších stupňov nedošlo ani k vade uvedenej povahy.

Dovolací súd potom pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí z hľadiska dovolacieho dôvodu, ktorý dovolateľ v mimoriadnom dovolaní výslovne uplatnil (napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu a exekučného súdu spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci), vrátane jeho obsahového vymedzenia. Vychádzal pritom z toho, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie.

Ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie. Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený. To neplatí, ak ide o vykonanie exekúcie na vymoženie pohľadávky na výživnom. V takomto prípade znáša trovy exekúcie súd; súd nemá právo na náhradu trov exekúcie, ktoré platil (§ 203 ods. 1, 2 Exekučného poriadku).

V rámci preskúmavania napadnutých rozhodnutí súdov rozhodujúcich v exekučnom konaní z aspektu dôvodov mimoriadneho dovolania vznikla spornosť v tom, či v prípade, že povinná, ktorá je právnickou osobou, zanikla výmazom z obchodného registra z dôvodu jej predchádzajúceho zrušenia bez likvidácie, mala byť exekúcia zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, t. j. z dôvodu, že je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať (kedy niet zákonného podkladu pre rozhodnutie, aby trovy exekúcie znášala oprávnená), alebo z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, t. j. že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie (kedy trovy exekúcie podľa § 203 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku znáša oprávnená). Generálny prokurátor Slovenskej republiky v mimoriadnom opravnom prostriedku dôvodil, že súdy mali pri rozhodovaní o trovách exekúcie aplikovať ustanovenie § 203 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku, pretože tu nebol dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, ale podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. Podľa dovolacieho súdu generálny prokurátor namietal nesprávnosť aplikácie práva exekučným súdom i odvolacím súdom na daný prípad opodstatnene.

Nie je sporné, že ak sa v priebehu exekúcie zistí, že povinný nemá ani taký majetok, ktorý by postačoval na úhradu trov exekúcie, je takéto zistenie dôvodom zastavenia exekúcie podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku. Podľa dovolacieho súdu iný dôvod zastavenia exekúcie tu nie je ani v prípade, keď povinný, ktorý je právnickou osobou, zanikne výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu z dôvodu jeho predchádzajúceho zrušenia bez likvidácie. Zánik povinného a strata jeho právnej spôsobilosti je totiž v takomto prípade prakticky dôsledkom jeho nemajetnosti a práve táto skutočnosť je v príčinnej súvislosti s jeho zánikom. Ak teda príčinou zániku povinného je nedostatok jeho majetku, exekučný súd zastaví exekúciu nie preto, že je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno

vykonať (§ 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku), ale preto, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie (§ 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku); v takomto prípade znáša trovy exekúcie oprávnený (§ 203 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku); porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2011 sp. zn. 3 M Cdo 10/2011.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu i uznesenie exekučného súdu vo výroku o trovách exekúcie zrušil (§ 243b ods.1, 2 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.) a v rozsahu zrušenia vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Odlišné stanovisko sudcu JUDr. Rudolfa Čirča

Podľa § 243b ods. 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) pripájam toto odlišné stanovisko k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 M Cdo 14/2011.

Nesúhlasím s väčšinovým rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 28. februára 2011 sp. zn. 19 CoE 105/2011 a uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica z 15. decembra 2010 č. k. 1 Er 2057/2004-17 vo výroku, ktorým súdnemu exekútorovi nebola priznaná náhrada trov exekúcie, a ktorým bola vec vrátená v rozsahu zrušenia Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

Zrušujúce rozhodnutie je odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci súdmi v exekučnom konaní v otázke, či v prípade, ak povinná, ktorá je právnickou osobou, zanikla výmazom z obchodného registra z dôvodu jej prechádzajúceho zrušenia bez likvidácie, mala byť exekúcia zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, t. j. z dôvodu, že je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať (kedy niet zákonného podkladu pre rozhodnutie, aby trovy exekúcie znášala oprávnená), alebo z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, t. j. že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie (kedy trovy exekúcie podľa § 203 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku znáša oprávnená). Podľa väčšinového názoru od riešenia tejto otázky závisí, či pre rozhodnutie o trovách exekúcie sa má aplikovať ustanovenie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého ak dôjde k zastaveniu exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie, alebo ustanovenie § 203 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku, v zmysle ktorého ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený.

S právnym záverom, podľa ktorého ak povinná, ktorá je právnickou osobou, zanikne výmazom z obchodného registra bez právneho nástupcu v dôsledku jej predchádzajúceho zrušenia bez likvidácie, má exekučný súd zastaviť exekúciu z dôvodu, že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie (§ 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku), a podľa ktorého v takomto prípade má trovy exekúcie znášať bez ďalšieho v zmysle § 203 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku oprávnená, sa nestotožňujem.

Zánik povinného - právnickej osoby - bez právneho nástupcu znamená stratu jeho spôsobilosti byť účastníkom exekučného konania. Vzniká tým prekážka tohto konania, ktorá je neodstrániteľná. Exekúcia musí byť v takomto prípade zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, teda preto, že tu je iný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať. Ako príklad zastavenia exekúcie v zmysle tohto ustanovenia uvádza právna teória okrem iného aj nedostatok niektorej z procesných podmienok, ktorý nemožno odstrániť (porovnaj Jaroslav Krajčo, Komentár Exekučný poriadok, Eurounion, spol. s r. o., 2009 jún, str. 207). Neprichádza do úvahy zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, t. j. z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Uvedené ustanovenie umožňuje zastaviť exekúciu z dôvodov procesnej ekonomie, t. j. ak po vykonaní úkonov

súdneho exekútora smerujúcich k zisteniu majetku povinného nie je zistený žiadny majetok povinného alebo je jeho hodnota nepostačujúca na krytie trov exekúcie, a realizácia exekúcie by viedla len k zvýšeniu týchto trov, ktoré by nemohli byť z výťažku uspokojené. Posudzovanie majetku povinného z tohto hľadiska prichádza do úvahy len ak povinný právne existuje. Pokiaľ však už povinný právne zanikol, nemožno uvažovať o jeho majetnosti či nemajetnosti (nemožno hovoriť o nedostatku majetku resp. o nepatrnom majetku nikoho).

V prejednávanej veci právna otázka týkajúca sa toho, podľa akého ustanovenia Exekučného poriadku mala byť exekúcia správne zastavená, však ani nemala byť v konaní o mimoriadnom dovolaní posudzovaná, pretože proti výroku uznesenia exekučného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú ako predpokladu pre jej zastavenie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku nebolo podané odvolanie a ani mimoriadne dovolanie. V zmysle § 159 ods. 2 v spojení s 167 ods. 2 a § 251 ods. 4 O. s. p. trvala preto aj v dovolacom konaní o mimoriadnom dovolaní viazanosť týmto výrokom.

Pokiaľ ide o otázku, či v prípade zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku z dôvodu, že došlo k zániku povinného, ktorý bol právnickou osobou, bez právneho nástupcu, možno oprávnenému uložiť povinnosť zaplatiť exekútorovi náhradu trov exekúcie, zastávam názor, že rozhodujúcim kritériom pre takéto rozhodnutie je v zmysle § 203 ods. 1 Exekučného poriadku existencia zavinenia oprávneného na zastavení exekúcie. Dôvodom pre uloženie povinnosti oprávnenému zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nemôže byť samotná skutočnosť, že povinný ako právny subjekt zanikol. Len v situácii, keď k tejto objektívnej skutkovej okolnosti zastavenia exekúcie pristúpia aj konkretizované okolnosti subjektívnej povahy (procesné zavinenie oprávneného), môže byť oprávnenému uložená náhrada trov exekúcie. Jeho procesné zavinenie však nemožno bez ďalšieho založiť iba na dispozičnom úkone - návrhu na nariadenie exekúcie. O procesné zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie pôjde vtedy, keď mu bude možné vytýkať, že nedbal na náležitú opatrnosť a uvážlivosť a návrh na nariadenie exekúcie podal, hoci mal k dispozícii poznatky, z ktorých sa dal takýto výsledok predvídať.

Rovnako aj v prípade zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku, t. j. z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, možno oprávnenému uložiť povinnosť náhrady trov exekúcie len ak je dané jeho procesné zavinenie na zastavení exekúcie. Aj keď znenie § 203 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku môže viesť k záveru, že v takomto prípade musí oprávnený uhradiť trovy exekúcie, hoci zastavenie exekúcie nezavinil a nemohol ho predvídať, treba namiesto gramatického výkladu uprednostniť výklad systematický a toto ustanovenie interpretovať v nadväznosti na jeho odsek 1 tak, že aj v prípade zastavenia exekúcie pre nedostatok majetku povinného je povinnosť oprávneného hradiť trovy exekúcie závislá od jeho zavinenia na zastavení exekúcie. Takýto výklad rešpektuje hodnotu spravodlivosti pri rozhodovaní o trovách exekúcie a je preto ústavne konformný.

Vzhľadom na obsahovú podobnosť § 203 ods. 1 a ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku s § 89 veta prvá a druhá zákona č. 120/2001 Sb. o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů platného v Českej republike („Dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil. V případě zastavení exekuce pro nemajetnost povinného hradí paušálně určené či účelně vynaložené výdaje exekutorovi oprávněný.“) možno z hľadiska komparatívneho výkladu poukázať na rovnaké právne závery, ku ktorým dospela judikatúra Ústavného súdu Českej republiky (porovnaj napr. II. ÚS 1812/09, II. ÚS 594/10, PL. ÚS 16/08, II. ÚS 594/10 - dostupné na www.concourt.cz). Podľa záverov tejto judikatúry samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, kedy nebudú uspokojené všetky nároky exekútora, nie je protiústavný. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri vykonávaní exekúcie. Hľadiská rozhodovania o náhrade trov exekučného konania pri jeho zastavení, vrátane rozhodovania o náhrade trov exekúcie, len zo samotného špecifického postavenia súdneho exekútora neplynú. Východiskom je určenie a hodnotenie dôvodov, pre ktoré k zastaveniu exekúcie došlo, pričom medzi hľadiská skúmania nepatrí majetnosť, resp. nemajetnosť povinného. Výnimkou je situácia, kedy oprávnený nedbal na požiadavke náležitej opatrnosti

a uvážlivosti a návrh na nariadenie exekúcie podal, aj keď mal k dispozícii poznatky, z ktorých sa dal takýto výsledok predvídať. Pokiaľ mu možno pričítať takúto účasť na zastavení exekúcie, nič nebráni, aby bola oprávnenému uložená povinnosť nielen na náhradu trov povinného, ale aj na náhradu trov exekúcie v prospech súdneho exekútora. Rozhodujúcim kritériom je teda skutočná existencia zavinenia na zastavení exekúcie na strane oprávneného, a nie nutnosť zaistiť súdnemu exekútorovi odmenu za jeho činnosť.

Pretože v preskúmvanej veci súdy v exekučnom konaní správne odôvodnili neuloženie povinnosti oprávnenej nahradiť trovy exekúcie nedostatkom jej procesného zavinenia na zastavení exekúcie a generálny prokurátor procesné zavinenie oprávnenej ani netvrdil, malo byť mimoriadne dovolanie ako neopodstatnené zamietnuté.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.